

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci **žalobce: D. C. & D. (B.) s.r.o.**, IČ x, se sídlem x, zastoupeného JUDr. Monikou Rutland, advokátkou se sídlem Betlémské nám. 6, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2014, č. j. 077473/2014/KUSK,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu dne 28. 7. 2014 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Obecního úřadu Líbeznice, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 19. 3. 2015, č. j. 1280/14/SU/SVy, sp. zn. 07791/14/SÚ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o vydání rozhodnutí o dělení pozemků parc. č. x v katastrálním území B. a žádost o rozhodnutí o umístění stavby: Rezidenční zóna B. – lokalita „Na Dlouhých“ – I. etapa, obsahující zpevněné plochy a komunikace na výše uvedených pozemcích, včetně napojení sjezdem na silnici č. III/0085 na pozemku parc. č. x a sjezdem na

silnici č. III/24210 na pozemku parc. č. x, vše v katastrálním území B., elektrickou přípojku VN, elektrické rozvody a přípojky NN a trafostanice na výše uvedených pozemcích a na pozemku parc. č. x v katastrálním území Panenské Břežany, veřejné osvětlení na pozemcích parc. č. x a parc. č. st. x v katastrálním území B., STL plynovodní řad včetně přípojek na pozemcích parc. č. x v katastrálním území B., vodovodní řad včetně přípojek na pozemcích parc. č. x v katastrálním území B. a na pozemku parc. č. x v katastrálním území Panenské Břežany, řad splaškové kanalizace včetně přípojek na pozemcích parc. č. x v katastrálním území B., dešťovou kanalizaci s odlučovačem ropných látek na pozemcích parc. č. x v katastrálním území B., telekomunikační stožár pro bezdrátové připojení na pozemku parc. č. x a telefonní kabelové rozvody na pozemcích parc. č. x, v katastrálním území B.

Žalobce předně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Tvrdí, že obcí B. vydané opatření obecné povahy č. 1/2014, kterým se vydává územní opatření o stavební uzávěře (dále jen „územní opatření o stavební uzávěře“), o něž se napadené rozhodnutí opírá, je v rozporu se zákonem, neboť zásadním způsobem zasahuje do jeho vlastnických práv, protože znemožňuje realizaci dlouhodobě plánových projektů, do nichž investoval nemalé prostředky, přestože obec B. se zavázala ve vztahu k těmto projektům smlouvou ze dne 12. 8. 2009 ke spolupráci se žalobcem. Podle žalobce měl nezákonnost územního opatření o stavební uzávěře žalovaný zkoumat jako předběžnou otázku.

K zásahu do práv žalobce uvádí, že je vlastníkem pozemků parc. č. x, v k. ú. B. (dále jen „lokalita Na Dlouhých“). Obec B. ve smlouvě ze dne 12. 8. 2009 potvrdila svůj zájem na tom, aby žalobce v lokalitě Na Dlouhých vybudoval 217 rodinných domů, dvě komerční budovy a sportovní centrum včetně související infrastruktury. Tato smlouva navazuje na smlouvu o spolupráci ze dne 28. 11. 2002 uzavřenou mezi obcí B. a předchozím investorem a současně vlastníkem pozemků. Žalobce do projektu investoval již více než 100 mil. Kč. V návaznosti na smlouvu o spolupráci vede obec B. v současné době s žalobcem jednání o uzavření plánovací smlouvy, jež má za cíl stanovit vzájemná práva a povinnosti související s výstavbou rezidenčního projektu v lokalitě Na Dlouhých. Již v roce 2005 bylo stavebním úřadem vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby rodinných i bytových domů včetně infrastruktury (rozhodnutí ze dne 5. 4. 2005, č. j. 097-05-2). Žalobce však na žádost obce projekt upravil o rozšíření zelených ploch a výstavbu mateřské školy. V roce 2011 byla lokalita Na Dlouhých znovu prověřena s ohledem na plánovanou realizaci rezidenčního projektu z hlediska např. vlivů na životní prostředí nebo možného ovlivnění odtokových a hydrogeologických poměrů, a to s kladným výsledkem.

Žalobce namítá, že stavební úřad, žalovaný a obec B, porušili § 4 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavebního zákona), ve znění ve znění zákona č. 257/2013 Sb. (dále jen „stavební zákon“) a § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Zejména obec B. dle žalobce nepostupovala tak, aby nebyl žalobce jejím postupem zatížen, nešetřila práva žalobce nabytá v dobré víře spojená s vlastnictvím dotčených pozemků a jejich užíváním a oprávněné zájmy žalobce na realizaci projektů, a vydáním územního opatření o stavební uzávěře zasáhla do těchto jeho práv. Žalobce uvádí, že obec B, odůvodnila vydání územního opatření o stavební uzávěře pouze tím, že zastupitelstvo rozhodlo o pořízení nového územního plánu, a dále neschopností obce naplnit požadavky § 178 školského zákona. Odůvodnění územního opatření o stavební uzávěře je tak dle žalobce postaveno primárně na teoretické spekulaci, že na území dotčené územním opatřením o stavební uzávěře by se stěhovali lidé s dětmi, a další

zastavění území by proto bylo pro obec Bašť s ohledem na nedostatečnou kapacitu základní školy velkým rizikem. Takový postup považuje žalobce za nezákonný a nepřiměřený, zvláště v území, které bylo z hlediska zastavění pro bydlení prověřeno. Podle názoru žalobce postup obce B. v rozporu s ústavně zaručenou ochranou vlastnictví zasahuje do jeho práv, neboť zamýšlená výstavba je plně v souladu s účelem využití pozemků dle stávajícího územního plánu i dle účelu využití v návrhu nového územního plánu, a tudíž nemůže ztížit budoucí využití území dotčeného stavební uzávěrou, jímž je z podstatné části obytná zóna, z menší části pak občanské vybavení.

Jako druhý žalobní bod žalobce namítá, že napadené rozhodnutí nemůže obstát z hlediska principu proporcionality, byť by bylo z formálního hlediska v souladu se zákonem, neboť zásah do práv a oprávněných zájmů žalobce je neúměrný cíli sledovanému územním opatřením o stavební uzávěře a deklarovaným důvodům jeho vydání. Dle názoru žalobce napadené rozhodnutí i opatření obecné povahy, které je jeho podkladem, zasahují do práv dotčených osob nešetrným způsobem a nikoli pouze v nezbytné míře. Žalobce též namítá nezákonnost postupu předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí s tím, že z prvostupňového rozhodnutí nevyplývalo, že důvodem zamítnutí žádosti je územní opatření o stavební uzávěře, a o důvodech rozhodnutí stavebního úřadu se dozvěděl až z rozhodnutí žalovaného, což považuje za porušení principu předvídatelnosti rozhodnutí.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Podle žalovaného stavební úřad správně posoudil, že záměr žadatele není v souladu s požadavky § 90 stavebního zákona, neboť měl být realizován na pozemcích dotčených územním opatřením o stavební uzávěře. Stavební úřad tedy postupoval v souladu s právními předpisy, jestliže žádost žalobce zamítl. Žalovaný v napadeném rozhodnutí doplnil, že záměr žalobce nebyl vzhledem k územnímu opatření o stavební uzávěře v souladu s ustanovením § 90 písm. b) a e) stavebního zákona, tedy s cíli a úkoly územního plánování a požadavky zvláštních právních předpisů (opatřením obecné povahy). K námitce žalobce ohledně nezákonnosti stavební uzávěry uvedl, že do doby jejího zrušení soudem je stavební uzávěra platná a účinná. Nesouhlasí s tím, že by se jednalo o předběžnou otázku. Dále uvádí, že stavební úřad není vázán smlouvou mezi obcí B, a žalobcem. Ani kladná stanoviska dotčených orgánů, které hájí zájmy svěřené do jejich působnosti zvláštními zákony, nemohou být důvodem povolení stavby v místě stavební uzávěry, neboť posouzení souladu záměru s hledisky stanovenými v § 90 stavebního zákona přísluší stavebnímu úřadu.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného doplnil, že v březnu 2014 podal námitky proti návrhu nového územního plánu obce B., o nichž nebylo dosud rozhodnuto. Z návrhu odůvodnění zamítnutí námitek je nicméně žalobci známo, že obec B. považuje smlouvu o spolupráci uzavřenou se žalobcem za nevýhodnou, a proto se koncepcí nového územního plánu snaží žalobci znemožnit pozemky zastavět. Otázky v tomto řízení je třeba řešit v kontextu kroků, které byly od konce roku 2013 proti žalobci podniknuty v rámci územního plánování obcí B. a správními orgány tak, aby nemohl pozemky zastavět, v jejichž důsledku žalobce nemůže dosud užívat své pozemky způsobem, k němuž jsou dle platného územního plánu určeny.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 19. 2. 2014 u stavebního úřadu žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby Rezidenční zóna B., lokalita Na Dlouhých – I. etapa, na pozemcích v katastrálním území B. parc. č. x a pozemku parc. č. x v katastrálním

území Panenské Břežany, a dále žádost o vydání rozhodnutí o dělení nebo scelování výše uvedených pozemků. Usnesením ze dne 19. 3. 2014, č. j. 1279/14/SU/Svy, stavební úřad řízení o těchto žádostech spojil ke společnému projednání a rozhodnutí. Dle dopisu ze dne 19. 2. 2014 adresovaného stavebnímu úřadu měly být podané žádosti doplněním žádostí podaných v roce 2011, na jejichž základě bylo zahájeno územní řízení dne 15. 3. 2011 pod č. j. 1196/11/SU/Svy, které bylo zastaveno v roce 2011 z důvodu nepředložení Smlouvy o prodeji části užívacích práv k vodárenskému systému, která však byla nově přiložena.

Dne 19. 3. 2014 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým stavební úřad zamítl žádost žalobce o vydání rozhodnutí o dělení pozemků a umístění stavby Rezidenční zóna B. – lokalita „Na Dlouhých“ – I. etapa. V odůvodnění stavební úřad uvedl, že lokalita „Na Dlouhých“ zahrnující pozemky parc. č. st. x, je dotčena územním opatřením o stavební uzávěře, které nabylo účinnosti 19. 2. 2014. Stavební úřad proto dospěl k závěru, že žádost není v souladu s ustanovením § 90 stavebního zákona.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce 11. 4. 2014 odvolání, v němž namítal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, v čem je spatřován rozpor se stavebním zákonem. Dále uvedl, že stavební uzávěra zmíněná v rozhodnutí stavebního úřadu byla vydána nezákonně bez právního důvodu a žalobce podal návrh k soudu na její zrušení.

O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 23. 5. 2014. Podle žalovaného stavební úřad správně posoudil, že záměr žalobce není v souladu s ustanovením § 90 stavebního zákona, neboť předmětných pozemků se týká územní opatření o stavební uzávěře. Doplnil, že záměr žalobce není konkrétně v souladu s ustanovením § 90 písm. b) a e) stavebního zákona, tedy s cíli a úkoly územního plánování a s požadavky zvláštních právních předpisů (s opatřením obecné povahy). Ve vztahu k námitce nezákonnosti územního opatření o stavební uzávěře konstatoval, že do doby zrušení soudem je stavební uzávěra platná a účinná a stavební úřad proto postupoval v souladu s právními předpisy, pokud žádost žalobce zamítl.

Součástí správního spisu je rovněž kopie veřejné vyhlášky, kterou bylo oznámeno vydání územního opatření o stavební uzávěře. Tato vyhláška byla na úřední desce Obecního úřadu B. vyvěšena dne 4. 2. 2014 a snata byla dne 19. 2. 2014. Veřejná vyhláška byla podle poznámky v ní učiněné zveřejněna rovněž způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Územní opatření o stavební uzávěře, které je také založeno ve správním spise, v článku I vymezuje území stavební uzávěry tak, že se vztahuje na Lokalitu č. 8 – pozemky parc. č. x – část, Lokalitu č. 17 – pozemek parc. č. x – část, Lokalitu č. 15 – části pozemků parc. č. x a Lokalitu Na Dlouhých – pozemky parc. č. x, vše v k.ú. B. Čl. II zakazuje v územích vymezených dle čl. I umísťování, povolování a realizaci veškeré stavební činnosti bez zřetele na stavebně technické provedení, účel a dobu trvání. Čl. III obsahuje výjimky ze zákazu a omezení, čl. IV. hovoří o podmínkách vyplývajících ze stanovisek dotčených orgánů a čl. V. stanoví platnost územního opatření o stavební uzávěře do nabytí účinnosti opatření obecné povahy - Územního plánu B., který komplexně prověří problematiku využití dotčeného území. V odůvodnění se uvádí, že územní opatření o stavební uzávěře se vydává jako opatření obecné povahy a zakazuje veškerou stavební činnost ve vymezených územích, neboť tato by mohla ztížit nebo znemožnit budoucí využití území podle připravované územně plánovací dokumentace. Dále se v odůvodnění uvádí, že zastupitelstvo obce B. dne

31. 10. 2011 rozhodlo o pořízení nového územního plánu a dne 15. 7. 2013 projednalo a schválilo zadání nového územního plánu obce. Nutnost přijetí územního opatření je dána též nemožností dostát povinnosti uvedené v § 178 školského zákona, neboť obec B. má uzavřenu dohodu o vytvoření školského obvodu s obcí Líbeznice, avšak kapacita základní školy v roce 2014/2015 již nebude postačovat. Počty dětí v obci B., kterých se bude základní povinná školní docházka týkat v následujících šesti letech, jsou vzhledem k naplnění kapacity spádové základní školy alarmující. Okolní obce se základní školou nemají kapacitu na vytvoření dalšího spádového obvodu. Obec B. jedná o zřízení základní školy v rámci svazku obcí s obcemi, jichž se problém týká. Jde však o dlouhodobý projekt, proto je stavební uzávěra na velkých pozemcích určených k zastavění odůvodněna. Dotčené orgány neuplatnily žádná stanoviska podle § 98 odst. 2 stavebního zákona a proti návrhu územního opatření nebyly ve stanovené lhůtě podány žádné námitky a připomínky podle § 172 správního řádu.

Z úřední činnosti je soudu známo, že rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2014, č. j. 50 A 6/2014-74, byl zamítnut návrh žalobce, doručený zdejšímu soudu dne 31. 3. 2014, na zrušení územního opatření o stavební uzávěře. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 11. 2014, č. j. 7 As 181/2014 – 34, jako nedůvodnou zamítl.

Při jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná, podaná oprávněnou osobou a že jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů přezkoumal vycházející ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce jako první žalobní bod namítá nezákonnost územního opatření o stavební uzávěře, na jehož základě došlo k zamítnutí žádosti žalobce, přičemž žalovanému vytýká, že zákonnost územního opatření o stavební uzávěře nezkoumal jako předběžnou otázku v územním řízení.

K prvnímu žalobnímu bodu soud uvádí, že správní orgán v územním řízení není oprávněn posuzovat soulad opatření obecné povahy – územního opatření o stavební uzávěře se zákonem. Správní orgán je účinným opatřením obecné povahy při posuzování záměru žadatele vázán, je povinen přezkoumat soulad záměru s územním opatřením o stavební uzávěře a v případě nesouladu mu nezbyvá, než žádost dle ustanovení § 92 odst. 2 stavebního zákona zamítnout, neboť takový záměr není v souladu s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona. Funkcí územního opatření o stavební uzávěře dle ustanovení § 97 stavebního zákona je omezení či zastavení stavební činnosti v území, pro které obec připravuje novou regulaci v podobě územního plánu, do doby, než tato nová regulace nabude účinnosti. Jedná se o dočasné omezení využití území, která má zajistit, aby budoucí využití území dle připravované územně plánovací dokumentace nebylo ztíženo či znemožněno. Územní opatření o stavební uzávěře typicky bude zakazovat či omezovat stavební činnost na plochách určených stávající územně plánovací dokumentací jako zastavitelné plochy, avšak podle připravované územně plánovací dokumentace zamýšlených do budoucna jako nezastavitelné území, a bude tedy ve vymezeném území dočasně stávající územně plánovací dokumentaci svými účinky modifikovat. S ohledem na výše uvedené je třeba požadavek ustanovení § 90 písm. a) stavebního zákona, podle něhož záměr žadatele musí být v souladu

s územně plánovací dokumentací, vykládat tak, že záměr žadatele musí být rovněž v souladu s územním opatřením o stavební uzávěře, které územně plánovací dokumentaci ve vymezeném území dle ustanovení § 97 stavebního zákona dočasně modifikuje.

Závěr, že správní orgán není v územním řízení oprávněn posuzovat zákonnost opatření obecné povahy a případně je neaplikovat, nepřímou vyplývá i z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 144/2012 – 53, uzavřel, že soud je při uplatnění územního plánu v konkrétním případě „*oprávněn posoudit zákonnost té části územního plánu, která je podkladem rozhodnutí, a v případě, že by ji shledal nezákonnou, ji neaplikovat. V tomto ohledu je nutno na územní plán hledět jako na podzákonný právní předpis, neboť při své aplikaci na konkrétní případ účastníka řízení má jako regulace vztahující se na neurčitý okruh subjektů pro tyto účely povahu podzákonného právního předpisu (čl. 95 odst. 1 Ústavy), nikoli tzv. jiného úkonu správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s.*“ Je-li třeba na opatření obecné povahy jako podklad rozhodnutí v územním řízení nahlížet obdobně jako na podzákonný právní předpis, je zřejmé, že posoudit jeho zákonnost může pouze soud, který dle čl. 95 odst. 1 zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, je vázán pouze zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu, a je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem. Naproti tomu správní orgány jsou povinny dle ustanovení § 2 odst. 1 věty první správního řádu, postupovat nejen v souladu se zákony, ale rovněž ostatními právními předpisy. Pravomoc přezkoumávat zákonnost opatření obecné povahy mají správní orgány pouze v přezkumném řízení dle ustanovení § 174 odst. 2 správního řádu, v jiných případech jim zákon tuto pravomoc nesvěřuje. To ostatně odpovídá koncepci stavebního zákona, která stojí na postupném zpřesňování regulace využití území a vychází ze zásady, dle které přísluší správním orgánům v rámci jednotlivých fází posuzovat pouze ty otázky, které do dané fáze patří, a nikoli otázky či námitky, které náleží do fáze jiné (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008-128, a ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 107/2012-139). Z ustanovení § 89 odst. 2 stavebního zákona vyplývá, že ve fázi územního řízení již účastníci nemohou vznášet námitky k věcem, o kterých bylo rozhodnuto při vydání územního nebo regulačního plánu. Pod pojem územní plán je pak nepochybně třeba zahrnout též územní opatření o stavební uzávěře, které územní plán v dotčeném území modifikuje.

Z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 144/2012 – 53, vyplývá, že obecně není vyloučeno, aby se soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí zabýval otázkou zákonnosti opatření obecné povahy, které bylo podkladem napadeného rozhodnutí. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 7 As 75/2013-53, v němž na citované rozhodnutí odkazuje. V tomto případě však otázka rozporu územního opatření o stavební uzávěře se zákonem byla již k návrhu žalobce na zrušení územního opatření o stavební uzávěře posouzena soudem v řízení o zrušení opatření obecné povahy, přičemž zdejší soud žalobcem tvrzený rozpor územního opatření o stavební uzávěře se zákonem neshledal a rozsudkem ze dne 29. 7. 2014, č. j. 50 A 6/2014-74, návrh žalobce na zrušení územního opatření o stavební uzávěře zamítl. Kasační stížnost žalobce proti tomuto rozhodnutí byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta rozsudkem ze dne 13. 11. 2014, č. j. 7 As 181/2014 – 34. V takovém případě soud z rozhodnutí vydaného v řízení o zrušení opatření obecné povahy vychází (§ 52 odst. 2 s. ř. s.) a otázku zákonnosti opětovně nepřezkoumává. V tomto směru lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2016, č. j. 7 As 231/2015-33, ve kterém Nejvyšší správní soud vyslovil shodný názor. Soud si je vědom posunu v koncepci přezkumu opatření

obecné povahy, kdy od novely účinné od 1. 1. 2012 je opatření obecné povahy přezkoumáváno pouze v rozsahu uplatněných návrhových bodů. Není tedy vyloučeno, že opatření obecné povahy v řízení o jeho přezkumu nebude vždy posouzeno v celém rozsahu. V daném případě je však třeba zdůraznit, že zákonnost byla soudem přezkoumávána k návrhu žalobce v mezích návrhových bodů jím vytyčených, přičemž žalobce v nyní projednávané žalobě neuvádí žádné nové skutečnosti, k nimž by bylo třeba přihlédnout, a ani žádné nové právní argumenty, kterými by bylo třeba se zabývat. Soud proto ohledně posouzení zákonnosti územního opatření o stavební uzávěře plně odkazuje na závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 7. 2014, č. j. 50 A 6/2014-74.

Vzhledem ke specifické povaze územního opatření o stavební uzávěře jako dočasného opatření nelze vyloučit, že se stane nezákonným plynutím času (nezákonnost by mohla spočívat v nepřiměřeně dlouhé době jejího trvání, zejména byla-li by doprovázena nečinností při uskutečňování účelu, pro který byla vyhlášena, k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2012, č. j. 4 Ao 8/2011 – 69, či rozsudek ze dne 13. 2. 2014, č. j. 7 As 75/2013-53). O tento případ se však také v dané věci nejedná, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno pouhé tři měsíce po účinnosti územního opatření o stavební uzávěře a žalobce takovou námitku neuplatňuje.

Z výše uvedených důvodů tedy soud neshledal první žalobní bod důvodným.

Druhý žalobní bod se týká nepřiměřenosti zásahu do práv a oprávněných zájmů žalobce. Z žaloby je zřejmé, že nepřiměřenost žalobce spatřuje ve vztahu k cílům a důvodům územního opatření o stavební uzávěře. Ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalobce námitku rozporu s principem proporcionality nespecifikoval, a proto se jí soud nezabýval.

Otázkou proporcionality územního opatření o stavební uzávěře ve vztahu k právům žalobce se pak zdejší soud zabýval již ve výše uvedeném rozsudku ze dne 29. 7. 2014, č. j. 50 A 6/2014-74. V tomto rozsudku soud shledal, že územní opatření o stavební uzávěře bylo dostatečně odůvodněno, a vysvětlil, že v řízení o zrušení opatření obecné povahy se nemůže zabývat námitkami směřujícími do proporcionality opatření obecné povahy, byl-li navrhovatel ve fázi jeho přípravy pasivní a nepodal námitky, ač byl o tomto právu řádně poučen, neboť by v rozporu s principy přezkumného řízení ve věci opatření obecné povahy byl prvním, kdo tyto otázky řeší. Poukázal přitom na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010-116, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 7 Aos 4/2012-31. Tento závěr se tím spíše uplatní pro posuzování přiměřenosti opatření obecné povahy soudem při soudním přezkumu správního rozhodnutí, jehož je opatření obecné povahy podkladem. Je třeba též zdůraznit, že žalobce žádné okolnosti, které by mu ve včasném uplatnění námitek bránily, neuvedl. Jak bylo uvedeno výše, procesy dle stavebního zákona probíhají v určitých fázích, přičemž námitky, které náleží do určité fáze, je třeba zásadně uplatnit v příslušné fázi a nelze je úspěšně vznášet později. Je na osobách dotčených opatřením obecné povahy, aby ve fázi jeho přípravy podaly námitky, kterými upozorní na střet veřejného a soukromého zájmu a se kterými se pořizovatel opatření obecné povahy následně vypořádá. Tuto roli nemůže později převzít správní soud (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 7 Aos 4/2012-31). Soud za této situace v řízení o žalobě na zrušení územního rozhodnutí přiměřenost územního opatření o stavební uzávěře posuzovat nemůže, a ani druhý žalobní bod tedy není důvodný. Pouze na okraj soud připomíná, že proporcionalitu zásahu do práv v případě územního opatření

o stavební uzávěře jakožto dočasného opatření je třeba posuzovat vzhledem k cíli, který sleduje, jímž je zabránit možnému ztížení nebo znemožnění využití území podle připravované územní plánovací dokumentace. Jak uvedl Ústavní soud v usnesení ze dne 6. 1. 2010, sp. zn. II. ÚS 2691/09: „*Přísnější materiální přezkum z hlediska proporcionality omezení vlastnických práv soukromých osob, je-li namítána jeho kolize s veřejným zájmem, je možno provést až ve vztahu k finálnímu výstupu, do něhož vyústí celý proces, nikoliv ve vztahu k opatření, které je charakterizováno svou předběžností, a tudíž i časovou ohraničeností.*“

K námitce nezákonnosti postupu, již žalobce spatřoval v tom, že z prvostupňového rozhodnutí nevyplývalo, že důvodem zamítnutí žádosti bylo územní opatření o stavební uzávěře, soud uvádí, že ani tuto námitku neshledal důvodnou. Skutečnost, že žádost žalobce byla zamítnuta z důvodu územního opatření o stavební uzávěře, byla totiž z prvostupňového rozhodnutí patrná, neboť stavební úřad v odůvodnění uvedl, že předmětné pozemky jsou v lokalitě dotčené územním opatřením o stavební uzávěře, které nabylo účinnosti 19. 2. 2014, a následně shledal záměr žalobce v rozporu s ustanovením § 90 stavebního zákona. Jakkoli mohla být formulace odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nepochybně preciznější, do práv žalobce zasaženo nebylo, neboť důvod zamítnutí žádosti z prvostupňového rozhodnutí vyplýval, přičemž sám žalobce sice v odvolání prvostupňovému rozhodnutí vytýkal nepřezkoumatelnost, současně však vznášel námitky ve vztahu k územnímu opatření o stavební uzávěře a namítal jeho nezákonnost. Napadené rozhodnutí tedy nemohlo být pro žalobce nepředvídatelné.

Návrh na provedení důkazů listinami (veřejnou vyhláškou obce Bašť ze dne 4. 2. 2014, opatřením obecné povahy č. 1/2014, dodatkem č. 1 ze dne 28. 11. 2002 ke smlouvě o spolupráci uzavřené mezi právním předchůdcem žalobce a obcí B. ze dne 28. 11. 2002, smlouvou o spolupráci uzavřenou mezi žalobcem a obcí B. ze dne 12. 8. 2009, usnesením zastupitelstva obce B. č. 9/050 ze dne 10. 12. 2012, rozhodnutím Obecného úřadu Líbeznice ze dne 5. 4. 2005 o umístění stavby, č. j. 097-05-2, vyjádřením Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 31. 5. 2011, č. j. 111040/2011/KUSK, hydrogeologickým posudkem vypracovaným společností J. C., spol. s r. o., vyjádřením Krajské správy a údržby silnic Středočeského kraje ze dne 9. 5. 2011, č. j. 4890/2011/KSÚS/MH, vyjádřením V a K Zápy, s. r. s., tj. provozovatele obecních vodovodů a kanalizací v obci B, ze dne 11. 5. 2011 a vyjádřením společnosti ČEZ Distribuce a. s. ze dne 27. 5. 2011, č. j. 197/11) soud při jednání zamítl, neboť z části jde o listiny obsažené ve správním spise a ve zbytku jde o listiny, které jsou pro posouzení věci, jak bylo shora učiněno, nepodstatné.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádný žalobní bod důvodným a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto mu nárok na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému dle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. června 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová